

13 Μαρτίου, 1990

[ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΝΕΟΚΛΕΟΥΣ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 248/89).

Δημόσιοι Υπάλληλοι — Εμπιστευτικές Εκθέσεις — Ουσιώδεις και
επουσιώδεις παρατυπίες κατά τη σύνταξή τους — Εγκύκλιος
491/79 — Οι νομολογιακές αρχές και εφαρμογή τους στην κριθείσα
περίπτωση.

5

Αίτηση Ακυρώσεως — Λόγοι ακυρώσεως — Προκατάληψη — Βάρος
και τρόπος απόδειξης — Δεν αποδείχθηκε στην κριθείσα περίπτωση.

Δημόσιοι Υπάλληλοι — Προαγωγές — Συστάσεις Προϊσταμένου —
Φύση και βαρύτητα.

10

Αίτηση Ακυρώσεως — Λόγοι ακυρώσεως — Έκδηλη Υπεροχή — Προ-
σφυγή κατά διορισμού ή προαγωγής — Πότε επεμβαίνει το Δικασ-
τήριο — Έννοια και λειτουργία της έκδηλης υπεροχής.

15

Ο αιτητής προσέβαλε την προαγωγή του ενδιαφερομένου μέ-
ρους σε Ανώτερο Φοροθέτη Α'.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, απο-
φάσισε ότι:

20

1. Η εγκύκλιος 491/79 και οι πρόνοιές της υπήρξαν κατ' επανάλη-
ψη αντικείμενο δικαστικής εξέτασης. Στην απόφαση **Republic**
v. Argyrides (1987) 3 C.L.R. 1092, έγινε δεκτό ότι η εγκύκλιος

περιέχει κανονιστικές διατάξεις που η τήρηση τους επιβάλλεται από την αρχή της νομιμότητας. Στην απόφαση της Ολομέλειας στην υπόθεση *Sekkides v. Republic* (1988) 3(C) C.L.R. 2136, αποφασίστηκε πως εάν η παρατυπία στη σύνταξη των εμπιστευτικών εκθέσεων δεν είναι ουσιώδης, τότε είναι εφικτό για το διορίζον όργανο να παραβλέψει το μέρος εκείνο που πάσχει και να βασίσει την εκτίμησή του για τους υποψηφίους στο νόμιμο μέρος τους.

5

10

Στην προκειμένη περίπτωση, οι παρατηρήσεις του Διευθυντή του τμήματος και προσυπογράφοντος λειτουργού στο Μέρος V της Έκθεσης του αιτητή για το έτος 1988 δεν μετέβαλαν με κανένα τρόπο την εικόνα υπηρεσίας του. Τόσο πριν, όσο και μετά τις παρατηρήσεις αυτές, η γενική κατάταξη του αιτητή ήταν “Εξάιρετος” και η νομολογία στο σημείο αυτό υπαγορεύει πως στην εκτίμηση της αξίας των υποψηφίων με βάση τις εμπιστευτικές εκθέσεις, σημασία έχει η γενική τους βαθμολογία. Επομένως, δεν υπήρξε παρατυπία η οποία θα οδηγούσε, σύμφωνα με τη νομολογία, σε ακυρότητα της έκθεσης. Εν πάση περιπτώσει, είναι δεδομένο ότι και αυτή η παρατυπία θεραπεύτηκε από την ίδια την Ε.Δ.Υ. που αγνόησε, όπως φαίνεται και στα πρακτικά, τις παρατηρήσεις αυτές.

15

20

2. Ο αιτητής, ο οποίος φέρει και το βάρος της απόδειξης, δεν απέδειξε τον ισχυρισμό περί έχθρας. Πρώτον, γιατί ο Διευθυντής του Τμήματος ενεργώντας ως προσυπογράφων λειτουργός δεν τροποποίησε τη βαθμολογία “Εξάιρετος” του αξιολογούντος λειτουργού στην εμπιστευτική έκθεση του 1988 ενώ είχε την ευχέρεια να το πράξει. Έτσι η αξία του αιτητή δεν μειώθηκε, ούτε στην επί μέρους βαθμολογία, ούτε στη γενική αξιολόγηση του έτους που είναι “Εξάιρετη”. Εξάλλου, έχει καθιερωθεί νομολογιακά, πως η ύπαρξη προκατάληψης και έχθρας εναντίον κάποιου υπαλλήλου, πρέπει να αποδεικνύεται, με επαρκή βεβαιότητα, από γεγονότα που προκύπτουν από τους επίσημους φακέλους, ή από ασφαλή συμπεράσματα που να εξάγονται από τέτοια γεγονότα.

25

30

35

Ακόμα δεν μπορεί στην παρούσα υπόθεση να υποστηριχθεί πως η σύσταση του Προϊσταμένου υπέρ του ενδιαφερόμενου μέρους έρχεται σε αντίθεση με την εικόνα που παρουσιάζουν οι εμπιστευτικές εκθέσεις ώστε να παραγνωρισθεί από την Ε.Δ.Υ. ή να δοθεί σ’ αυτήν περιορισμένη βαρύτητα.

40

3. Η σύσταση του Προϊσταμένου είναι βασικό ανεξάρτητο στοιχείο κρίσης και η Ε.Δ.Υ. έχει υποχρέωση να την ακολουθήσει ή να δώσει ειδική αιτιολογία για τη μη υιοθέτησή της.

4. Σύμφωνα με τα στοιχεία που βρίσκονται ενώπιον του Δικαστηρίου, ο αιτητής ο οποίος έχει το βάρος αποδείξεως, δεν έχει αποδείξει ότι ήταν έκδηλα καταλληλότερος από το ενδιαφερόμενο μέρος, με το νόημα που έχει αποδοθεί στην έκφραση στην υπόθεση *Hadjiannou v. R.* Το Δικαστήριο επεμβαίνει στο έργο του διοικητικού οργάνου για την επιλογή του καλύτερου των υποψηφίων μόνο όταν αυτό υπερβεί τα ακραία όρια της διακριτικής του εξουσίας, πράγμα που συμβαίνει όταν ο αιτητής αποδείξει ότι υπερέχει κατάδηλα του προσώπου που έχει διοριστεί ή προαχθεί. 5
10

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

- Ioannides and Others v. Republic (1989) 3(A) C.L.R. 278,*
Βασιλείου ν. Δημοκρατίας (1989) 3(B) Α.Α.Δ. 1005,
Republic v. Argyrides (1987) 3(B) C.L.R. 1092, 20
Sekkides v. Republic (1988) 3(C) C.L.R. 2136,
Louca v. Savva and Others (1989) 3(A) C.L.R. 672, 25
Λάρκος και Άλλος ν. Δημοκρατίας (1989) 3(B) Α.Α.Δ. 804,
Στυλιανού ν. Δημοκρατίας (1989) 3(Γ) Α.Α.Δ. 2025,
Καμμίτσης κ.ά. ν. Ο.Γ.Α. (1989) 3(Δ) Α.Α.Δ. 2811, 30
Χριστοφή ν. Δημοκρατίας (1989) 3(Δ) Α.Α.Δ. 2245,
Petsas v. Republic (1962) 3 R.S.C.C. 60, 35
Christou v. Republic (1980) 3 C.L.R. 437,
Soteriadou and Others v. Republic (1983) 3(B) C.L.R. 921,
Othonos and Another v. Republic (1989) 3(A) C.L.R. 475, 40
Republic v. Koufettas (1985) 3(C) C.L.R. 1950,
Republic v. Haris (1985) 3 C.L.R. 106,

Hadjiioannou v. Republic (1983) 3(B) C.L.R. 1041,

Hadjisavva v. Republic (1982) 3 C.L.R. 76,

5 *Georghiou v. Republic (1976) 3 C.L.R. 74,*

Republic v. Zachariades (1986) 3(A) C.L.R. 852.

Προσφυγή.

10

Προσφυγή εναντίον της απόφασης της Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας με την οποία προήγαγε το ενδιαφερόμενο μέρος στη θέση Ανώτερου Φοροθέτου Α' (Φόρος Εισοδήματος), Τμήμα Εσωτερικών Προσόδων, αντί τον αιτητή.

15

A. Σ. Αγγελίδης, για τον Αιτητή.

Π. Χατζηδημητρίου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

20

Cur. adv. vult.

25

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ.: Ο αιτητής με την παρούσα προσφυγή ζητά την ακύρωση της απόφασης της καθ' ης η αίτηση Επιτροπής, η οποία δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας με ημερ. 17.3.89 και με την οποία το ενδιαφερόμενο μέρος Ανδρέας Κυριακίδης προάχθηκε από τις 15.2.89 στη μόνιμη θέση Ανώτερου Φοροθέτη Α' (Φόρος Εισοδήματος) (Τακτικός Προϋπολογισμός), Τμήμα Εσωτερικών Προσόδων, αντί και/ή στη θέση του αιτητή.

30

35

Βάσει των Σχεδίων Υπηρεσίας, η πιο πάνω θέση είναι θέση προαγωγής και αφού ακολουθήθηκε η νομοσιμμένη διαδικασία για την πλήρωσή της (Παραρτήματα 1, 2 και 3 στην ένσταση) το ζήτημα επιλήφθηκε η αρμόδια Τμηματική Επιτροπή της οποίας ο Πρόεδρος και Διευθυντής του Τμήματος, με επιστολές του ημερ. 1.12.88 και 25.1.89 διαβίβασε προς την Ε.Δ.Υ. Έκθεση της Τμηματικής Επιτροπής, η οποία σύστησε τέσσερις υποψηφίους, ανάμεσα στους οποίους περιλαμβάνονταν το ενδιαφερόμενο μέρος, όχι όμως ο αιτητής (Παράρτημα 4).

40

Η Ε.Δ.Υ. στη συνεδρίασή της ημερ. 6.2.89 (Παράρτημα 5), αφού έλαβε υπόψη τα πορίσματα της Τμηματικής Επιτροπής και όλα τα ενώπιόν της στοιχεία, αποφάσισε να εξετάσει το θέμα πλήρωσης της θέσης σε μεταγενέστερη ημερομηνία και όπως κατά την τελική

εξέταση του θέματος, επιπρόσθετα με τους υποψηφίους που συστήθηκαν από την Τμηματική Επιτροπή, να ληφθούν επίσης υπόψη και τέσσερις άλλοι, ανάμεσα στους οποίους και ο αιτητής. Επίσης αποφάσισε στη συνεδρίαση να κληθεί να παραστεί και ο Διευθυντής του Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων (Παράρτημα 5).

5

Στη Συνεδρίασή της στις 9.2.89 (Παράρτημα 6) η Ε.Δ.Υ. επιλήφθηκε του θέματος της πλήρωσης της θέσης. Στην αρχή ασχολήθηκε με τις ετήσιες εμπιστευτικές εκθέσεις των υποψηφίων και αποφάσισε να μη λάβει υπόψη τις παρατηρήσεις του Προσυπογράφοντα Λειτουργού στο Μέρος V των Εκθέσεων του αιτητή και άλλων δυο υποψηφίων για το έτος 1988, αφού μάλιστα αυτός δεν προέβη σε οποιαδήποτε τροποποίηση στη βαθμολογία του Αξιολογούντα Λειτουργού στο Μέρος II των Εκθέσεων. Στη συνέχεια άκουσε τις απόψεις και τη σύσταση του Διευθυντή του Τμήματος κ. Γρηγορίου, ο οποίος με βάση τα καθιερωμένα κριτήρια στο σύνολό τους, σύστησε για προαγωγή στη θέση το ενδιαφερόμενο μέρος Ανδρέα Κυριακίδη. Ακολούθως, και αφού ο Διευθυντής αποχώρησε, η Επιτροπή προέβη σε αξιολόγηση και σύγκριση των υποψηφίων. Εξέτασε τα ουσιώδη στοιχεία από το φάκελο πλήρωσης της θέσης, τους προσωπικούς φακέλους και τις εμπιστευτικές εκθέσεις των υποψηφίων και έλαβε υπόψη τα πορίσματα της Τμηματικής και τις κρίσεις και τη σύσταση του Διευθυντή. Στη σύγκριση κατάγραψε στα πρακτικά της τη βαθμολογία με βάση τις εμπιστευτικές εκθέσεις εννιά υποψηφίων για τα πέντε τελευταία χρόνια και αφού έλαβε επίσης υπόψη τα προσόντα και την αρχαιότητα των υποψηφίων, έκρινε ότι το ενδιαφερόμενο μέρος Ανδρέας Κυριακίδης, ο οποίος είχε συστηθεί από το Διευθυντή, υπερέχει των άλλων υποψηφίων και αποφάσισε να τον προάξει σαν τον πιο κατάλληλο στη μόνιμη θέση Ανώτερου Φοροθέτη Α' (Φόρου Εισοδήματος), Τμήμα Εσωτερικών Προσόδων, από 15.2.89.

10

15

20

25

30

Νομικοί Ισχυρισμοί

Το κύριο ζήτημα το οποίο εγέρθηκε από το δικηγόρο του αιτητή στην προσφυγή αυτή είναι ότι η καθ' ης η αίτηση Επιτροπή στηρίχτηκε στη λήψη της απόφασής της στη σύσταση υπέρ του ενδιαφερόμενου μέρους από το Διευθυντή, η οποία πάσχει δεδομένου ότι ο Διευθυντής προαπέκλεισε τον αιτητή από την Τμηματική Επιτροπή και δεν τον σύστησε ενώπιον της Ε.Δ.Υ ενώ θα έπρεπε να το πράξει. Επίσης ο δικηγόρος του αιτητή ισχυρίζεται πως η σύσταση του Διευθυντή ήταν παράνομη, γιατί αυτός είχε διενεργήσει μια, έξω από τα όρια του νόμου, προσωπική εξέταση του αιτητή στη Λάρνακα, η οποία είχε σαν επακόλουθο τα παράνομα και εχθρικά προς

35

40

τον αιτητή σχόλια του Διευθυντή και προσυπογράφοντα λειτουργού στην εμπιστευτική έκθεση του αιτητή για το έτος 1988. Η σύσταση του Διευθυντή, συνεχίζει ο δικηγόρος του αιτητή, πάσχει γιατί στηρίχθηκε σε διαμόρφωση γνώμης με βάση μια εξέταση που έγινε έξω από τις πρόνοιες του νόμου και κατά ουσιώδη παραβίαση της εγκυκλίου 491/79 και η παρανομία αυτή στην εμπιστευτική έκθεση του 1988, είχε εισχωρήσει σ' όλη τη νοοτροπία αντιμετώπισης του αιτητή από το Διευθυντή, σε τέτοιο βαθμό που τον καθιστούσε ακατάλληλο και μη αντικειμενικό για να συστήσει. Επίσης, είναι ο ισχυρισμός του δικηγόρου του αιτητή πως οι παράνομες παρατηρήσεις που κατέγραψε ο Διευθυντής ενεργώντας σαν προσυπογράφων λειτουργός στην εμπιστευτική έκθεση του αιτητή για το 1988, αποτέλεσαν και το λόγο για ν' αποκλειστεί ο αιτητής από την Τμηματική, παρόλο που υπερεπερνούσε σε αρχαιότητα όλων των υποψηφίων και είχε ψηλές εμπιστευτικές εκθέσεις σ' όλη τη στάδιοδρομία του. Επομένως, κατάληξε πως η Ε.Δ.Υ., λαμβάνοντας υπόψη της την παράνομη σύσταση του Διευθυντή, η οποία είναι ενδιάμεση πράξη, οδήγησε σε ακυρότητα την τελική πράξη επιλογής. Ακολούθως ανέφερε πως η Ε.Δ.Υ. με τη σειρά της έπρεπε, όπως ορθά διέγραψε τις παράνομες παρατηρήσεις του Διευθυντή από την εμπιστευτική έκθεση του 1988 για τον αιτητή, να δώσει μικρή σημασία στη σύστασή του κατά τη λήψη της επίδικης απόφασης και να ερευνήσει από μόνη της τα προσόντα, αξία και ουσιαστική αρχαιότητα του αιτητή. Αντίθετα η Ε.Δ.Υ., δεν διενέργησε τη δέουσα έρευνα, ακολούθησε και υιοθέτησε σύσταση η οποία πάσχει και κατέληξε στην επίδικη απόφασή της υπό καθεστώς πλάνης περί τα πράγματα. Όσον αφορά την αρχαιότητα, ο δικηγόρος του αιτητή παραδέχεται πως αυτός έχει μόνο τεσσεράμισυ μήνες υπεροχή πλην όμως επτά χρόνια μεγαλύτερη υπηρεσία από το ενδιαφερόμενο μέρος που δεν θα πρέπει να αγνοηθεί.

Ο δικηγόρος της καθ' ης η αίτηση Επιτροπής αντικρούοντας τους ισχυρισμούς του δικηγόρου του αιτητή, εισηγήθηκε πως η σύσταση του προϊστάμενου ενός τμήματος αποτελεί ένα σοβαρότατο στοιχείο κρίσεως που δεν μπορεί να παραγνωριστεί από το διορίζον όργανο χωρίς να δίδονται επαρκείς λόγοι κι αυτό γιατί ο Διευθυντής ενός τμήματος βρίσκεται σε μοναδική θέση να εκτιμά την αξία των υπαλλήλων του σε σχέση με τις ανάγκες της υπό πλήρωση θέσης. Μόνο όταν οι συστάσεις του Προϊσταμένου έρχονται σ' αντίθεση με την εικόνα των υποψηφίων όπως προκύπτει από τις εμπιστευτικές τους εκθέσεις θα πρέπει να παραγνωρίζονται ή να έχουν περιορισμένη βαρύτητα, κάτι τέτοιο δε, δεν συμβαίνει στην παρούσα περίπτωση. Αντίθετα η σύσταση όπως φαίνεται από το Παράρτημα 6 στις σελ. 14-17, είναι εμπειριστατώμενη, αιτιολογημένη και

συνάδει πλήρως με το περιεχόμενο των φακέλων. Όσον αφορά τον ισχυρισμό περί εχθρικής στάσης του Διευθυντή απέναντι στον αιτητή, υποβάλλει πως αυτός είναι εντελώς αστήριχτος. Αυτό προκύπτει από την ίδια την εμπιστευτική έκθεση για το 1988 όπου, παρόλο που ο Διευθυντής παρατήρησε ότι βρίσκει τη βαθμολογία της παραγράφου 8 γενναϊόδωρη, εντούτοις δεν τροποποίησε σαν προσυπογράφων λειτουργός την αξιολόγηση του αιτητή από τον αξιολογούντα λειτουργό και ο αιτητής χαρακτηρίζεται σαν Εξάιρετος στην παράγραφο 8 του Μέρους II της Έκθεσης. Επιπρόσθετα μ' αυτό, η ίδια η Ε.Δ.Υ. όπως αναφέρθηκε και πιο πάνω, αποφάσισε να μη λάβει και δεν έλαβε υπόψη τις παρατηρήσεις του Μέρους V της Έκθεσης του αιτητή και τον συμπεριέλαβε στην τελική κρίση των υποψηφίων, πράγμα που ενισχύει το αβάσιμο του ισχυρισμού περί επηρεασμού της Επιτροπής από τις τροποποιήσεις αυτές.

Όσον αφορά τον ισχυρισμό για υπεροχή του αιτητή στα τρία καθιερωμένα κριτήρια, αξία, προσόντα και αρχαιότητα στο σύνολό τους, ο δικηγόρος της καθ' ης η αίτηση υποστηρίζει πως αυτός δεν έχει ούτε απλή υπεροχή έναντι του ενδιαφερόμενου μέρους. Τουναντίον υποστηρίζει πως το ενδιαφερόμενο μέρος υπερέχει καταφανώς σε αξία από τον αιτητή που έτυχε βαθμολογίας "Λίαν Καλώς" σε πέντε χρόνια ενώ το ενδιαφερόμενο μέρος μόνο σε δυο χρόνια, είναι κάτοχος πτυχίου της Ανωτάτης Σχολής Οικονομικών και Εμπορικών Επιστημών Αθηνών και η κατά 4 1/2 χρόνια αρχαιότητα του αιτητή στην προ-προηγούμενη θέση του Assistant Assessor είναι πολύ ασήμαντη και απομακρυσμένη σύμφωνα με τις αποφάσεις *Ioannides and Others v. R.* (1989) 3(A) C.L.R. 278 και στη *Vasiliou v. R.* (1989) 3(B) A.A.Δ. 1005.

Εμπιστευτικές Εκθέσεις

Η εγκύκλιος 491/79 και οι πρόνοιές της υπήρξαν κατ' επανάληψη αντικείμενο δικαστικής εξέτασης. Στην απόφαση *Republic v. Argyrides* (1987) 3 C.L.R. 1092, έγινε δεκτό ότι η εγκύκλιος περιέχει κανονιστικές διατάξεις που η τήρησή τους επιβάλλεται από την αρχή της νομιμότητας. Στην απόφαση της Ολομέλειας στην υπόθεση *Σεγκιδής ν. Δημοκρατίας*, (1988) 3(C) C.L.R. 2136, αποφασίστηκε πως εάν η παρατυπία στη σύνταξη των εμπιστευτικών εκθέσεων δεν είναι ουσιώδης, τότε είναι εφικτό για το διορίζον όργανο να παραβλέψει το μέρος εκείνο που πάσχει και να βασίσει την εκτίμησή του για τους υποψηφίους στο νόμιμο μέρος τους. Η αρχή αυτή επαναλήφθηκε σε σωρεία αποφάσεων, που δεν δημοσιεύτηκαν ακόμα στους επίσημους τόμους των αποφάσεων, βλ.επε: *Γιαννούλα Λουκά και Μιχαλάκης Σάββα ν. Δημοκρατίας*, (1989) 3(A) C.L.R.

- 672, *Ξενής Λάγκος κ.ά. ν. Ε.Δ.Υ.* (1989) 3(B) Α.Α.Δ. 804, *Ανδρέας Στυλιανού ν. Ε.Δ.Υ.* (1989) 3(Γ) Α.Α.Δ. 2025, *Χαράλαμπος Βασιλείου ν. Ε.Δ.Υ.* (1989) 3(B) Α.Α.Δ. 1005, *Κώστας Καμμίτσης κ.ά. ν. Ο.Γ.Α.* (1989) 3(Δ) Α.Α.Δ. 2811, *Δρ. Χρυσόστομος Χριστοφή ν. Ε.Δ.Υ.* (1989) 3(Δ) Α.Α.Δ. 2245.

Στην προκειμένη περίπτωση, οι παρατηρήσεις του Διευθυντή του τμήματος και προσυπογράφοντος λειτουργού στο Μέρος V της Έκθεσης του αιτητή για το έτος 1988 δεν μετέβαλαν με κανένα τρόπο την εικόνα υπηρεσίας του. Τόσο πριν όσο και μετά τις παρατηρήσεις αυτές, η γενική κατάταξη του αιτητή ήταν "Εξαιρετος" και η νομολογία στο σημείο αυτό υπαγορεύει πως στην εκτίμηση της αξίας των υποψηφίων με βάση τις εμπιστευτικές εκθέσεις σημασία έχει η γενική τους βαθμολογία. Επομένως, δεν υπήρξε παρατυπία η οποία θα οδηγούσε, σύμφωνα με τη νομολογία, σε ακυρότητα της έκθεσης. Εν πάση περιπτώσει, είναι δεδομένο ότι και αυτή η παρατυπία θεραπεύτηκε από την ίδια την Ε.Δ.Υ. που αγνόησε, όπως φαίνεται και στα πρακτικά, τις παρατηρήσεις αυτές.

20 Συστάσεις Προϊσταμένου

Είναι ο ισχυρισμός του αιτητή πως ο Προϊστάμενος του τμήματος ενήργησε "εχθρικά" απέναντί του, πράγμα το οποίο αποδεικνύεται από τα δυσμενή σχόλια του στην εμπιστευτική έκθεση του αιτητή για το έτος 1988 και από το γεγονός πως δεν τον σύστησε ενώπιον της Τμηματικής ούτε ενώπιον της Ε.Δ.Υ., παραγνωρίζοντας την αξία, τα προσόντα και τη σημαντική αρχαιότητα του έναντι του ενδιαφερόμενου μέρους.

Είναι η άποψή μου πως ο αιτητής, ο οποίος φέρει και το βάρος της απόδειξης, δεν απέδειξε τον ισχυρισμό αυτό. Πρώτον, γιατί ο Διευθυντής του Τμήματος ενεργώντας ως προσυπογράφων λειτουργός δεν τροποποίησε τη βαθμολογία "Εξαιρετος" του αξιολογούντος λειτουργού στην εμπιστευτική έκθεση του 1988 ενώ είχε την ευχέρεια να το πράξει. Έτσι η αξία του αιτητή δεν μειώθηκε, ούτε στην επί μέρους βαθμολογία ούτε στη γενική αξιολόγηση του έτους που είναι Εξαιρετη. Εξάλλου, έχει καθιερωθεί νομολογιακά, πως η ύπαρξη προκατάληψης και έχθρας εναντίον κάποιου υπαλλήλου, πρέπει να αποδεικνύεται, με επαρκή βεβαιότητα, από γεγονότα που προκύπτουν από τους επίσημους φακέλους, ή από ασφαλή συμπεράσματα που να εξάγονται από τέτοια γεγονότα. (Βλέπε, μεταξύ άλλων, *Πέτσας ν. Δημοκρατίας* (1962) 3 Α.Α.Σ.Δ. 60, *Χρίστου ν. Δημοκρατίας* (1980) 3 Α.Α.Δ. 437 στη σελ. 449 και *Σωτηριάδου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας* (1983) 3 Α.Α.Δ. 921. Επίσης βλέπε *Γιαννού-*

λα Λούκα και Μιχαλάκης Σάββα ν. Δημοκρατίας (1989) 3(A) C.L.R 672, *Κωνσταντίνος Ιωαννίδης και Άλλοι ν. Δημοκρατίας* (1989) 3(A) C.L.R. 278, *Όθωνος ν. Δημοκρατίας* (1989) 3(A) C.L.R. 475, *Ξε- νής Λάροκου και Άλλος ν. Ε.Δ.Υ.* (1989) 3(B) Α.Α.Δ. 804.)

5

Ακόμα δεν μπορεί στην παρούσα υπόθεση να υποστηριχθεί πως η σύσταση του Προϊσταμένου υπέρ του ενδιαφερόμενου μέ- ρους έρχεται σε αντίθεση με την εικόνα που παρουσιάζουν οι εμπιστευτικές εκθέσεις ώστε να παραγνωριστεί από την Ε.Δ.Υ. ή να δοθεί σ' αυτήν περιορισμένη βαρύτητα. (Βλ. *Δημοκρατία ν. Κουφέττας* (1985) 3 Α.Α.Δ. 1950). Αναμφίβολα οι συστάσεις του Διευθυντή του Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων δεν αφίσταντο των εμπιστευτικών εκθέσεων του ενδιαφερόμενου μέρους.

10

Η σύσταση του Προϊσταμένου είναι βασικό ανεξάρτητο στοι- χείο κρίσης και η Ε.Δ.Υ. έχει υποχρέωση να την ακολουθήσει ή να δώσει ειδική αιτιολογία για τη μη υιοθέτησή της. (Βλ. *Δημο- κρατία ν. Χαρής* (1985) 3 Α.Α.Δ.106).

15

Επίσης το ενδιαφερόμενο μέρος δεν υστερεί σε προσόντα, εί- ναι κάτοχος Πανεπιστημιακού Διπλώματος της Ανωτάτης Σχο- λής Οικονομικών και Εμπορικών Επιστημών και η κατά 4 1/2 μή- νες αρχαιότητα του αιτητή είναι πολύ ασήμαντη και δεν θα μπο- ρούσε ν' αποτελέσει επαρκή λόγο για ακύρωση της προαγωγής.

20

25

Έκδηλη υπεροχή

Η έννοια της έκδηλης υπεροχής έχει απασχολήσει την Ολομέ- λεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση *Hadjiioannou ν. Republic* (1983) 3 C.L.R. 1041, στη σελ. 1046, η οποία υιοθέτησε τον ορισμό που δόθηκε στην υπόθεση *Hadjisavva ν. Republic* (1982) 3 C.L.R. 76 στη σελ. 78:

30

"As the expression "striking superiority" suggests, a party's superiority, to validate an allegation of this kind, must be self- evident and apparent from a perusal of the files of the candidates. Superiority must be of such a nature as to emerge on any view of the combined effect of the merits, qualifications and seniority of the parties competing for promotion; in other words, it must emerge as an unquestionable fact; so telling, as to strike one at first sight."

35

40

Είμαι της γνώμης πως σύμφωνα με τα στοιχεία που βρίσκο- νται ενώπιον του Δικαστηρίου, ο αιτητής ο οποίος έχει το βάρος αποδείξεως, δεν έχει αποδείξει ότι ήταν έκδηλα καταλληλότερος

από το ενδιαφερόμενο μέρος, με το νόημα που έχει αποδοθεί στην έκφραση στην υπόθεση *Hadjioannou v. Republic* (ανωτέρω).

5 Με βάση τα πιο πάνω, έχω καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η προσβαλλόμενη απόφαση λήφθηκε κατόπιν διεξαγωγής της δέουσας έρευνας, μέσα στα πλαίσια άσκησης της διακριτικής ευχέρειας του διοικητικού οργάνου και ήταν εύλογα επιτρεπτή.

10 Το Δικαστήριο επεμβαίνει στο έργο του διοικητικού οργάνου για την επιλογή του καλύτερου των υποψηφίων μόνο όταν αυτό υπερβεί τα ακραία όρια της διακριτικής του εξουσίας, πράγμα που συμβαίνει όταν ο αιτητής αποδείξει ότι υπερέχει κατάδηλα του προσώπου που έχει διοριστεί ή προαχθεί. (*Odysseas Georgiou v. P.S.C.* (1976) 3 C.L.R. 74, 82, *Republic v. Zachariades* (1986) 3
15 C.L.R. 852, 855.)

20 Ως εκ τούτου κανένας νόμιμος λόγος δεν συντρέχει που να δικαιολογεί την επέμβαση του Δικαστηρίου στην παρούσα υπόθεση και έτσι η επίδικη απόφαση επικυρώνεται.

Δεν επιδικάζονται έξοδα.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.